

дето основава прочутата „Accademia de floridi“. Теоретичният му съчинения иматъ за предметъ, главно, органа и фигуралното и Григориянско пѣние. Като компонистъ, Б. е не по малко значителенъ и плодовитъ съ своитѣ мадригали, конциони „ала франсезъ“, „музикални метаморфози“, както и творби за органъ. На Б. се приписва дѣлъ и въ създаването на цифрования бастъ.

Банкъ, Карлъ — Bank, Karl — музикаленъ писателъ, критикъ и компонистъ, род. 27 май 1809 въ Магдебургъ, умр. 28 декем. 1889 въ Дрезденъ, училъ първо теология, после се посвещава на музиката, билъ ученикъ на Б. Клайнъ и Целтеръ въ Берлинъ, после на Фр. Шнайдеръ въ Десау. Запозналъ се въ Лайпцигъ съ Шумана, Б. става ревностенъ сътрудникъ на неговото списание: „Ново списание за музика“ Критикъ съ остъръ и строгъ погледъ, той е сътрудничилъ и на вестници въ разни градове — главно Дрезденъ и Магдебургъ. Композициитѣ му сж въ областта на вокалната музика: пѣсни, солови и хорови, както и клавирни пиеси.

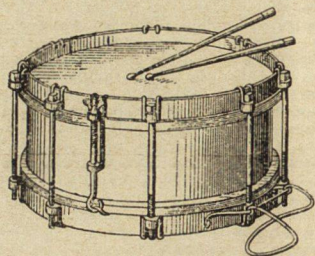
Банти, Бригита — Banti, Brigitta — прочута пѣвица на XVIII в. род. 1739 въ Крема, умр. 18 февр. 1806 въ Болоня, пѣла съ голѣми успѣхъ на всички голѣми сцени въ Европа, главно Парижъ и Лондонъ. Интересно е, че Б. не е школувала гласа си, а е останала съ дадената ѝ отъ природата постановка.

Бантъкъ, Гранвилъ — Bantock, Granville — плодовитъ английски компонистъ, род. 7 авг. 1868 въ Лондонъ; още като ученикъ въ Лондонската академия, проявява творчески таланти — изпълнени били негови творби: увертюрата „Поклонниците на огъня“, една балетна сюита и др.; билъ е капелмайсторъ въ разни градове на Англия, и най-после директоръ на музикалното училище въ Бирмингамъ. Числото на композициитѣ на Б. е твърде голѣмо и обема: опери, симфонически поеми, голѣми вокални творби съ оркестъръ, оркестрови сюити и вариации, ориенталски пѣсни, както и църковна музика.

Банъ, фр. Вап — воененъ барабанъ, съ биенето на който въ Франция

сж се предшествовали и свършвали тържественитѣ разгласи.

Барабанъ, ит. Tamburo, cassa, фр. caisse, tambour, нѣм. Trommel — ударенъ инструментъ, направенъ отъ единъ тѣсенъ цилиндъръ отъ дърво или месингъ, на двѣтъ отворени страни на който има опъната по една телешка кожа, прикрепена къмъ цилиндъра съ дървени обржчи. Последнитѣ сж свързани единъ съ другъ, и на тѣхъ има поставени **винтове**, чрезъ които кожата се опъва и отпуска. Има два вида барабани: голѣми и малкѣ. Голѣмиятъ се удря съ една кжса дебела пръчка, единиятъ край на която завършва съ една кълбовидна глава,

Малкъ барабанъ

обвита съ филцъ, гжба или кожа. Звукътъ на голѣмия Б. е тѣпъ, неясенъ, и служи при военната и танцовата музика за подчъртаване на ритъма, чрезъ удари на силната тактова частъ. Въ оперната и симфонична музика голѣмиятъ Б. усилва голѣмитѣ акценти или служи за получаване на шумъ, приличенъ на буря. Нотитѣ му се пишавъ въ басовъ ключъ на второто междудиние, а въ партитуригъ — само на една линия. Малкиятъ Б., освенъ въ голѣмината, се различава отъ голѣмия по това, че удрянето става съ две тънки пръчки, които къмъ края ставатъ още по-тънки и свършватъ съ едно обло надебеляване. Малкитѣ Б-ни, които се употребяватъ въ войската иматъ опънати на кожата, на която не се удря, две кожени струни, които при удрянето увеличаватъ още по-вече шума. Тонътъ на малкия Б. е ясенъ и остъръ. Служи за подчъртаване ритъма, и нотитѣ му се пишавъ въ цигулко-